

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

ПЕТТИ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

Жалба бр. 28402/06

Од Зоран ЈАНКОВИЌ и Весна МАНДИЌ

против Република Македонија

Европскиот суд за човекови права (Петти оддел), заседавајќи на
24 Ноември 2009 година во совет составен од:

Peer Lorenzen, претседател

Renate Jaeger,

Karel Jungwiert,

Rait Maruste,

Mark Williger,

Isabelle Berro – Lefevre,

Мирјана Лазарова Трајковска, судии,

и Claudia Westerdiek, секретар на одделот,

Имајќи ја во предвид горната жалба поднесена на 23 мај 2006,

Имајќи ја во предвид одлуката да се даде приоритет на оваа
жалба според правилото 41 од Деловникот на Судот,

Имајќи ги во предвид обсервациите поднесени од одговорната Влада и обсервациите поднесени како одговор од страна на жалителот,

Заседавајќи, одлучи како што следи:

ФАКТИ

Жалителите, г-дин Зоран Јанковиќ и г-ѓа Весна Мандиќ се српски државјани кои се родени во 1946 и во 1957 соодветно и живеат во Лесковац, Србија. Македонската Влада (“Владата“) беше застапувана од својот Агент, г-ѓа Р. Лазареска Геровска. Српската Влада беше поканета да се вмеша во постапката (член 36 став 1 од Конвенцијата). Сепак, со писмо од 3 октомври 2008 тие го известува Судот дека нема да го искористат ова свое право.

Фактите на случајот, така како што се претставени од страните, можат да се сумираат како што следи.

На 2 декември 1995 жалителите, додека патувале во Република Македонија во својот автомобил, излетале од патот во ендек.

На 27 февруари 1996 тие поднеле барање за надомест на штета преку својот застапник, а против јавното претпријатие задолжено за одржување на патиштата, наведувајќи дека несреќата била предизвикана од лизгање на земјиштето. На 30 април 2002 Основениот суд Велес одлучил делумно во нивна полза. По едно враќање на повторно одлучување, случајот на жалителите бил конечно одлучен од страна на Апелационен суд Скопје, со одлука од 13 октомври 2005. Според копијата на доставницата,

поднесена од Владата, оваа одлука била доставена до застапникот на жалителите на 4 ноември 2005.

ЖАЛБЕНИ НАВОДИ

Жалителите се жалеле согласно членот 6 од Конвенцијата за прекумерната должина на постапката, дека националните судови погрешно ги ценеле доказите како и дека нивниот адвокат не ги застапувал правилно. Тие исто така се жалеле дека немале преведувач, како и дека одлуката во нивниот случај била напишана на македонски.

ПРАВО

Жалителите се жалеле дека постапката била неразумно долга, повикувајќи се на член 6 став 1 од Конвенцијата, кој пропишува: Понатаму, тие поднеле според истиот член дека националните судови погрешиле при оцената на доказите како и дека нивниот адвокат не ги застапувал правилно.

Жалителите исто така се жалеле врз основа на членот 6 став 3 од Конвенцијата, дека немале преведувач, како и дека одлуките во нивниот случај биле на македонски јазик.

Владата приговорила на тоа што жалителите ја поднеле својата жалба надвор од рокот од шест месеци, со оглед на датумот на доставата на конечната одлука до застапникот на жалителите.

Жалителите тврделе дека нивниот застапник ги информирал за одлуката на Апелациониот суд Скопје на 20 февруари 2006, што било во рамките на рокот од шест месеци.

Судот на почетокот потсетува дека, според членот 35 став 1 од Конвенцијата, тој разгледува само индивидуални жалби

поднесени во периодот од шест месеци сметајќи од датумот на кој адвокатот на жалителот стаунува свесен за одлука со која се комплетира исцрпувањето на домашните лекови, независно од фактот дека жалителот станува свесен подоцна за таквата одлука (види *Keskin and Others v. Turkey* (одлука), бр. 36091/97, 7 септември 1999; *Bölükbaş and Others v. Turkey* (одлука), бр. 37793/97, 12 октомври 1999; и *Pejić v. Croatia* (одлука.), бр. 66894/01, 19 декември 2002).

Во врска со односниот случај, Судот забележува дека одлуката на Апелациониот суд Скопје била усвоена на 13 октомври 2005. Дури и да се претпостави дека жалителите станале свесни за оваа одлука на 20 февруари 2006 како што наведуваат, овој датум не може да се земе за почетен за истекот на шесте месеци. Со оглед на доказите поднесени од страна на Владата, Судот смета дека е утврдено дека застапникот на жалителите ја примил одлуката на Апелациониот суд Скопје на 4 ноември 2005, кој е датумот од кој започнува да се смета рокот од 6 месеци.

Следи дека жалбата е поднесена ненавремено и мора да се одбие во согласност со член 35 ставови 1 и 4 од Конвенцијата.

Од овие причини, Судот едногласно

Ја прогласи жалбата за недопуштена.

Claudia Westerdiek
Секретар

Peer Lorenzen
Претседател